

Ήμασταν, είμαστε και θα είμαστε

Νέοι χωρίς δουλειά, μαθητές, κινητικοί εργαζόμενοι, φρικαρισμένοι εργάτες, μετανάστες, περιθωριακοί. Κι όταν μας περνάνε για μπεκάτσες, παίρνουμε τις πέτρες. Αυτό είμαστε όλοι μας. Γιατί, λοιπόν, είναι φυλακισμένοι οι 70 συλληφθέντες του Δεκέμβρη κι όχι όλοι μας; Γιατί διώκονται οι 270 κι όχι όλοι μας; Τι διαφορετικό έκαναν από εμάς; Αν το Κράτος θέλει να απαντήσει, ας μετατρέψει τα σχολεία και τις δουλειές σε κανονικές φυλακές και να μας κλείσει όλους μέσα. Γιατί ό,τι έκαναν αυτοί, το κάναμε κι εμείς..

Είναι μέσα για εμάς. Είμαστε έξω για αυτούς

Και πρέπει να είναι έξω, όχι γιατί είναι άδικη η δίωξή τους (που είναι) αλλά γιατί οι υπότροποι είναι απαραίτητοι. Υπότροποι ανάμεσα στους υπότροπους, για την επίθεση στη γαμημένη ομαλότητα της ταξικής ησυχίας.

Τους θέλουμε έξω γιατί, όταν μιλάμε για την αστυνομία, οι πετροβολητές δεν είναι ποτέ αρκετοί.

Α, και για να μην ξεχνιόμαστε...

Μπατσοι γουρούνια δολοφόνοι

Για αρχή με βούτηξαν σε μια κολυμπήθρα με βιτριόλι.
Εκεί πρωτοξεθώριασε η πίστη μου.

Στο σπίτι με τάζανε κονσέρβες με όνειρα τουρσί στο βιτριόλι.
Εκεί πρωτοξεθώριασαν τα θέλω μου.

Στο σχολείο με βάζανε να σβήνω τον πίνακα μ' ένα σφουγγάρι
βουτηγμένο στο βιτριόλι.
Εκεί πρωτοξεθώριασαν τα δακτυλικά μου αποτυπώματα.

Στο Πανεπιστήμιο, έβγαينا να διαδηλώσω για τις καμένες παλάμες μου
και με ράντιζαν αέριο βιτριόλι.
Εκεί ξεράθηκαν τα πνευμόνια μου.

Στη δουλειά, μου βούτηξαν το κεφάλι σ' ένα κουβά με βιτριόλι.
Εκεί έλιωσε το πρόσωπο μου
κι έμεινα χωρίς τον εαυτό μου, μόνη...
Να τον ψάχνω πάλι απ' την αρχή.

σχιζό

#10, Φλεβάρης '09

Ο κάθε προλετάριος μέσα στο αδυσώπητο δίκτυο των μητροπολιτικών κοινωνικών σχέσεων, ακριβώς επειδή είναι θύμα και εμπόρευμα, παραμένει δια-μελισμένος, κατακερματισμένος, ακρωτηριασμένος, σφιγμένος, διασπαρμένος από αντιθετικές γλώσσες που πολτοποιούν την αυθόρμητη ταυτότητα του, τη μνήμη του και τη φαντασία του. Με λίγα λόγια μετατρέπεται σε ένα φυσιολογικό σχιζοειδές. Κι όχι μόνο πια μέσα στην εργασιακή διαδικασία πλέον, αλλά και σε όλο τον υπόλοιπο χρόνο του, ο οποίος έχει πια ρουφιχτεί ολόκληρος από το κεφαλαίο, έχει σφραγιστεί κάθε μη καπιταλιστικός πόρος του. Φετίχ αλλά και εξεγερμένος, εμπόρευμα αλλά και καταστροφικός του εμπορεύματος, εν δυνάμει αυτοχειρας αλλά και φονιάς-να λοιπόν που “εμφανίζεται ένας στρατιώτης”: : ο σχιζομητροπολιτάνος προλετάριος, Ρ.Κ.-Α.Φ.

Το σχιζό είναι ένα έντυπο δρόμου που μοιράζεται χέρι με χέρι σε 1.500 αντίτυπα στους δρόμους της αθήνας. Κι αυτό γιατί επλέγουμε να δράσουμε ενάντια σε κάθε είδους μεσολάβηση στα πλαίσια του κοινωνικοταξικού ανταγωνισμού, στο βαθμό που μας αναλογεί. Αποτελεί μια έκδοση της πολιτικής ομάδας ΣΑΧ. Αν δεν το βρείτε, θα σας βρει αυτό!

e-mail:

saxgk@yahoo.gr

Η de facto αθωότητα της ελληνικής αστυνομίας έλαβε τέλος...

Να, λοιπόν, κι ένα χαρμόσυνο μήνυμα που άφησε πίσω της η εξέγερση του Δεκέμβρη! Η εικόνα του απενοχοποιημένου μπάτσου, του ένστολου κάθε λογής που φροντίζει για την "προστασία" μας υπέστη ένα βαρύ πλήγμα τόσο απλά, τόσο ξαφνικά... Τέρμα πια το παραμύθι... Το να είσαι ειδικός φρουρός δεν είναι για την προστασία κτιρίων και δημοσίων προσώπων, το να είσαι συνοριοφύλακας και λιμενόμπατσος δεν είναι για τη δική μας "ασφάλεια" από τον "εθνικό κίνδυνο", το να είσαι εποπ δεν είναι για την "παγκόσμια ειρήνη". Το να είσαι, εντέλει, ανθρωποφύλακας και μισθοφόρος δολοφόνος δεν είναι μια ακόμη δουλειά σαν όλες τις άλλες. Πρόκειται για ενεργή συμμετοχή στην κρατική βία εντός, εκτός και επί των συνόρων.

Ε ναι, λοιπόν! Θέλουμε να πιστεύουμε πως φέτος οι 18χρονοι και 18χρονες δεν θα κάνουν ουρά τον Ιούνιο για να εισαχθούν στις στρατοματσοσχολές. Γιατί το να συμμετέχεις σ' όλη αυτή τη βαρβαρότητα δεν είναι πλέον "μούρη", αλλά ξεφτίλα.

Ε ναι, λοιπόν! Μπορεί να μην πήρε μέρος σ' αυτή τη γιορτή το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας, αλλά μικρές, διαφορετικής προέλευσης, οργανισμένες μειοψηφίες στις περισσότερες πόλεις (ακόμα κι εκεί που κανείς δεν θα το περίμενε). Όλοι αυτοί που κατέβηκαν στο δρόμο κατάφεραν επιτέλους να ορθώσουν το ανάστημά τους και να φωνάξουν **ένα μεγάλο τσαμπουκαλεμένο ΟΧΙ! στην στρατοαστυνομική κοινωνική νομιμοποίηση.** Κι αυτό ήταν σημαντικό!

Εμείς όμως πρέπει να' χουμε το νου μας!

Γιατί ο φασισμός του "πατάω επί πτωμάτων" και "κοιτάω την πάρτη μου", που δηλητηριάζει τις κοινωνικές σχέσεις είναι εδώ! Οι νοικοκυραίοι που λυσάνε για περισσότερη "ασφάλεια" και "τάξη", γιατί "οι ξένοι είναι εγκληματίες", είναι εδώ!

Γιατί **ο πόλεμός τους ενάντια σ' όλους εμάς τους "από κάτω", "ντόπιους" και "ξένους",** που απ' την υποτίμηση της εργασίας μας και την άγρια εκμετάλλευση της ζωής μας συντηρούν και αναπαράγουν το υπάρχον **,συνεχίζεται...**

ΙΟ–Ι2–Ο8

Μιλάμε για τάξεις, μιλάμε για εργάτες και αφεντικά. Μιλάμε για την ταξικότητα της κοινωνίας. Η αλήθεια όμως είναι πως πέρα από τις οφθαλμοφανείς περιπτώσεις, γενικά δεν έχουμε να δώσουμε ακριβείς ορισμούς, να πούμε ποιος είναι τι και ποιος δεν είναι. Κι αυτό συνιστά θέση κι όχι άγνοια. Πολύ νερό έχει κυλήσει, άλλωστε, στο αυλάκι από την εποχή της εργατικής τάξης των εργοστασίων ή τον μάστορα με τα μπράτσα. Πλέον ο καπιταλισμός είναι πιο ευρύς, πιο διάχυτος, πιο κοινωνικός.

Έχουμε, ωστόσο, μια μέθοδο. Λέμε πως εμείς δεν είμαστε σε θέση να ορίσουμε την τάξη, είμαστε πολύ "μικροί" για κάτι τέτοιο. Λέμε πως ο καθένας από μόνος του ξέρει τι είναι και τι όχι. Ξέρει, για παράδειγμα, αν ο λογιστής της δουλειάς είναι ένας κακομοίρης που απλώς παίρνει λίγο καλύτερο μισθό ή αν είναι κάποιος πωρωμένος χαφιές, ταγμένος μέχρι το τέλος στην υπηρεσία του αφεντικού. Ξέρει αν ο περιπτεράς έξω από το σπίτι του είναι κάποιος μικροαστός που κλέγεται για την μικροεπιχείρησή του ή αν είναι ένας ελαστικά εργαζόμενος που πρέπει να χαίρεται αφού έχει 'και μισθό'. Είναι εμφανές, ότι ο καθένας κουβαλάει ένα μικρό ταξικό σύνορο μέσα του και στις σχέσεις του. Τα σύνορα αυτά δεν είναι ενιαία και δεν μπορούν να οριστούν, όπως δεν μπορεί να οριστεί και η τάξη. Παρόλ'αυτά, σε μια περίοδο γενικής όξυνσης των αντιθέσεων τα σύνορα του ενός ενώνονται με τα σύνορα του άλλου, χαράζοντας τη γραμμή που χωρίζει την κοινωνία στους 'από εδώ' και στους 'από εκεί'. Πρόκειται για το σύνορο που χωρίζει τις τάξεις. Πρόκειται για μια γραμμή που δεν είναι ευθεία, αλλά τεθλασμένη και υποκειμενική. Αυτή είναι και η μέθοδος: **η εργατική τάξη ορίζει μόνη της τον εαυτό της μέσω της πράξης.**

Μέσα στα γεγονότα του Δεκέμβρη, η τάξη που ανασυνέθετε τον εαυτό της έγινε ορατή μέσα στην αντιβία και την αλληλεγγύη της. Εκεί, στο δρόμο, ήταν οι μαθητές που έκλεισαν τα σχολεία τους και επιτέθηκαν στα τμήματα. Εκεί, στο δρόμο, ήταν οι μετανάστες και όλοι εκείνοι που για τα αφεντικά δεν αποτελούν παρά το "περιθώριο". Εκεί, στο δρόμο, ήταν οι νέοι και κινητικοί εργάτες, τότε άνεργοι και τότε σκαστοί από τη δουλειά να συμμετέχουν στις διαδηλώσεις. Εκεί, στο δρόμο, ήταν και όλες οι πολιτικές αντικουλτούρες. Έλειπαν, βέβαια, πάρα πολλοί. **Ξέρουμε ότι αυτοί που βγήκαν, ήταν οργανισμένες μειοψηφίες, ότι αρκετοί που κινούνταν στους ίδιους χώρους και είχαν παραπλήσιες λογικές δεν κατάφεραν να συναντηθούν.**

Κάποιοι όμως δεν βρίσκονταν στο δρόμο, κι αυτό το γνωρίζουν όλοι. Αναφερόμαστε, φυσικά, στη ΓΣΕΕ, το ΚΚΕ και σε ένα γιγάντιο κομμάτι της επίσημης εργασίας. Από όσο θυμόμαστε, για τις 10/12 είχε καλεστεί, εβδομάδες πριν τη δολοφονία και τα γεγονότα που ακολούθησαν, γενική απεργία και κεντρική πορεία. Η πορεία ακυρώθηκε, μιας και οι εργατοπατέρες τρόμαξαν μην τυχόν και φοβηθεί κανένα αφεντικό. Καμιά έκπληξη, μιας και η ΓΣΕΕ, όπως και ο κόσμος που εκφράζει δεν είναι αυτό που θα λέγαμε "ρεφορμιστές". Δεν είναι εκείνοι που διαπραγματεύονται μερικά επιμέρους αιτήματα αντί να στηρίζουν τη γενική εχθρότητα. Είναι Κράτος. Είναι οι μπάτσοι της εργατικής τάξης και δεν μας είναι απλώς άχρηστοι, είναι κι επικίνδυνοι. **Έχει έρθει, λοιπόν, η ώρα να τους διώξουμε από τους δρόμους με τις κλωτσιές.**

but you wont fool the children of the revolution..

Ωραία μας έπνιξαν στα δακρυγόνα και τα ασφυξιογόνα. Τι παραπάνω όμως είναι οι χημείες του Κράτους από μια απλή ασπιρίνη στον καρκίνο του ταξικού μίσους εναντίον του; Δεν έχουμε αυταπάτες. Οι μπάτσοι είναι αναγκαίοι για τα αφεντικά και δεν γίνεται να εγκαταληφθούν στο γενικευμένο μίσος. Τα Κράτη είναι μηχανισμοί ασύγκριτης βίας, ικανοί και για πόλεμο. Κι εντάξει, οι μειοψηφίες που ριζοσπαστικοποιήθηκαν θα υποστούν την καταστολή και θα δείξουν πόσο αντέχουν. Οι

υπόλοιποι όμως; **Η εθνική ενότητα έχει μια εμφανή ρωγή** και η 'ζημιά' πρέπει να αποκατασταθεί με τις γνωστές μεθόδους. Κάποιο θερμό επεισόδιο με την Τουρκία; Κανένας νέος γύρος με το Μακεδονικό; Κάποιο αντι-αλβανικό πογκρόμ; Καμιά βόμβα στην Ομόνοια; Ή κανένα Euro για να πήξουμε στο ποδόσφαιρο; Κανένα παιχνίδι δεν παίζεται σε άδειο γήπεδο. Κάποια, βέβαια, παίζονται σε σημμένο, αλλά ποτέ σε άδειο. Όπως και να έχει, **τίποτα δεν τελείωσε για καμία μεριά.**

Βλέπουμε τις Λωρίδες

δεν βλέπουμε τις βρεγμένες σανίδες...

Το ελληνικό κράτος είναι τυχερό. Έχει καλούς φίλους και γείτονες που το ενισχύουν όταν έχει ανάγκη (οφείλουμε να ομολογήσουμε ότι τα δακρυγόνα από το Ισραήλ κάνουν 'καλή δουλειά'). Είναι όμως και 'σωστό'. Ανταποδίδει τη βοήθεια και είναι διατεθειμένο να τους παράσχει την απαραίτητη κάλυψη που χρειάζονται, τόσο σε στρατιωτικό όσο και σε διπλωματικό επίπεδο. Έτσι είναι οι Business, δίνεις - παίρνεις, το πολύ πολύ να πετάξεις και το γνωστό παραμυθάκι του **"καταδικάζουμε τη βία απ' όπου κι αν προέρχεται"** κι όλοι είναι ευτυχισμένοι.

Δηλαδή κάποιοι τύποι σαν τους political correct δυτικούς και το 80% των Ισραηλινών που στήριξαν την επίθεση στη Γάζα. Γι αυτούς τα πράγματα ήταν ξεκάθαρα: το Ισραήλ βρίσκεται σε νόμιμη άμυνα, δέχεται καθημερινά επιθέσεις με πυραύλους από τη Χαμάς και οφείλει να προστατέψει τους πολίτες του. Αποτελεί, άλλωστε, μια δημοκρατική νησίδα σε μια θάλασσα ανορθολογιστών, βίαιων και συνεχώς αυξανόμενων μουσουλμάνων. Ή, από την άλλη, κάποιοι τύποι σαν τους αριστερούς ανθρωπιστές και τους κάθε είδους πασιφιστές που φρίττουν και ωρύονται. Γι αυτούς το Ισραήλ σκοτώνει αμάχους, βομβαρδίζει σχολεία, κτίρια του Ο.Η.Ε και καταστρέφει συστηματικά τις υποδομές στη Λωρίδα της Γάζας, εμποδίζει τη διέλευση της ανθρωπιστικής βοήθειας και των γιατρών από τα σύνορα. Οι πιο 'ψαγμένοι' πιθανώς να κάνουν λόγο και για τα αποθέματα φυσικού αερίου που υπάρχουν στην περιοχή και τα οποία εποφθαλμιά το Ισραήλ.

Κι όσοι δεν θέλουν να επιλέξουν ανάμεσα στον δολοφονικό κυνισμό και τις συναισθηματικές, γλυκανάλατες αντιδράσεις; Κι όσοι δεν μπαίνουν στη διαδικασία να μετράνε πτώματα, να καταναλώνουν φωτογραφίες με σακατεμένα παιδιά, να ανακυκλώνουν δακρύβρεχτες και εκ του ασφαλούς αναλύσεις για την ανθρωπιστική καταστροφή, διεκδικώντας τον τίτλο του ευαισθητοποιημένου πολίτη; Μήπως αυτοί προσπαθούν να εντάξουν το Παλαιστινιακό (όπως και κάθε άλλο ζήτημα) στο ιστορικό και πολιτικό του πλαίσιο που με τόση επιμονή και τόση δεξιοτεχνία εξαρθρώνεται;

Κοντεύουμε να ξεχάσουμε ότι το Ισραήλ είναι κράτος και ως τέτοιο συμπεριφέρεται. Να ξεχάσουμε δηλαδή ότι εδώ και 60 χρόνια έχει υπό την κατοχή του τα Παλαιστινιακά εδάφη κι ότι βασικός του στόχος είναι η συνεχής επέκτασή. Να ξεχάσουμε ότι πρόκειται για ένα κράτος θεμελιωμένο πάνω στον εθνικισμό και τον милитарισμό που όχι μόνο δεν έχει κανένα πρόβλημα αν με την πολιτική του 'εξαφανιστεί' κάθε Παλαιστίνιος, αλλά στοχεύει ακριβώς σε αυτό. Το πρόβλημα του Ισραήλ δεν είναι η 'τρομοκρατική' Χαμάς ούτε το ότι δεν βρίσκει ειρηνικούς συνομιλητές από την πλευρά των Παλαιστινίων (από όσο θυμόμαστε το Ισραήλ δεν κράτησε καμία συμφωνία, ούτε με τη μετριοπαθή έως προδοτική Φατάχ). Όλα αυτά τα ιδεολογήματα θα ήταν αστεία αν δεν έκρυβαν πίσω τους τη στρατηγική επιλογή της "τελικής λύσης". Η κατάκτηση εδαφών και η εξάλειψη των ανεπιθύμητων που τα κατοικούν αποτελεί την κεντρική γραμμή του ισραηλινού κράτους, προκειμένου να υπερασπιστεί τα συμφέροντά του στην περιοχή. **Ιμπεριαλισμός, νομίζουμε, λέγεται αυτό.**